

Sygn. akt: I C 1040/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(wyrok zaoczny w stosunku do pozwanych E. K. i U. K.)

Dnia 10 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Brzegu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Pisarska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Krysiuk

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 roku w Brzegu

sprawy z powództwa S. k. O. K.im. F. S. w G.

przeciwko W. K., E. K. i U. K.

o zapłatę

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

S. K. O. – K.im. F. S. z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanych U. K., W. K., E. K. 15014,80 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 18.02.2014 r. do dnia zapłaty. Powód uzasadniając podniósł, że udzielił pożyczki W. K., natomiast E. K. i U. K. poręczyli spłatę pożyczki. Z powodu opóźnienia w zapłacie powodowi należą się odsetki karne. Wszystkie koszty dodatkowe, odsetki karne oraz koszt upomnień i windykacji zostały naliczone na skutek nieprzestrzegania przez pożyczkobiorcę planu zapłaty. Opóźnienia w spłacie zadłużenia spowodowały konieczność podjęcia czynności przez zewnętrzną firmę windykacyjną. Pożyczkobiorca mimo zobowiązania wynikającego z umowy nie regulował rat pożyczki w ustalonych przez strony terminach, a poręczyciele również nie uregulowali powstałych zaległości, tym samym powód uzyskał podstawę wypowiedzenia stosunku umownego. Podniósł, że na skutek wypowiedzenia pożyczka stała się wymagalna.

Sąd Rejonowy w Lublinie Lublin – Zachód wydał nakaz zapłaty dnia 16.05.2014 r., mocą którego uwzględnił w całości powództwo.

Pozwany W. K. wniósł sprzeciw do nakazu zapłaty. Podniósł, że zwracał się do pozwanego listownie z prośbą o ustalenie rozłożenie zadłużenia na nowe raty.

Postanowieniem z dnia 25.06.2014 r. Sąd Rejonowy w Lublinie Lublin – Zachód przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Brzegu wobec utraty przez nakaz zapłaty mocy w całości.

Powód na wezwanie Sadu do usunięcia braków pozwu dołączył jedynie odpis pełnomocnictwa i KRS.

Na trzynastcie dni przed rozprawą powód pismem z dnia 27.11.2014 r. powód złożył pismo procesowe wraz z dowodami.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Powód nie przedłożył żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339§ 2 k.p.c. w przypadku, gdy pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wydaje wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Zgodnie z tym przepisem, sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Ciężar dowodu zatem z reguły spoczywa na powodzie. Przedmiotowa zasada znajduje swoje odzwierciedlenie również w przepisach proceduralnych. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Artykuł 232 k.p.c. nakłada z kolei na strony obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W ocenie Sądu, w niniejszym postępowaniu strona powodowa przede wszystkim nie wykazała, że na pozwanych rzeczywiście ciąży zadłużenie wynikające z nieuregulowania zobowiązania finansowego w postaci umowy pożyczki. Tymczasem, aby powód mógł skutecznie realizować przysługujące mu uprawnienie, musi wykazać istnienie wierzytelności. W tym zakresie powód nie złożył żadnych wniosków dowodowych. Co więcej nie przedłożył do akt sprawy nawet umowy pożyczki, stanowiącej źródło zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe – w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał rzeczywistego istnienia dochodzonej wierzytelności. Zaakcentować dodatkowo należy, że postępowanie cywilne – zwłaszcza w trybie procesowym – opiera się na zasadzie kontrydiktoryjności. Jak wskazano w orzecznictwie rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r. sygn. I CKU 45/96).

Sąd na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. pominął jako spóźnione dowody przedstawione przez powoda w piśmie procesowym z dnia 27.11.2014 r.. Strona powodowa nie uprawdopodobniła, że nie dołączyła do pisma z dnia 25.09.2014 r. w środków dowodowych bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Nowelizacja art. 203 k.p.c. z 16.09.2011 r. (wejście w życie 03.05.2012 r.) miała na celu wprowadzenie koncentracji materiału dowodowego. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, występując z powództwem o zapłatę, powinien był od pozwu dołączyć wszystkie dowody, tak aby udowodnić swoje roszczenie. Pełnomocnik powoda ma przecież świadomość – jako profesjonalista – jakiego rodzaju konsekwencje pociąga za sobą nie złożenie wszystkich wniosków dowodowych w sprawie w pozwie i nie wykazanie dlaczego składa się w terminie późniejszym. Zgodnie z treścią art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby

postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Powód nie wskazał dlaczego dowody takie przedłożył dwa miesiące po złożeniu pisma uzupełniającego braki pozwu. W ocenie Sądu działanie powoda było bez uzasadnienia spóźnione i zmierzało do przedłużenia postępowania. Gdyby Sąd dopuścił dowody dołączone do pisma, koniecznym byłoby doręczenie tych dokumentów stronie pozwanej, a tym samym odwołanie rozprawy wyznaczonej na dzień 10.12.2011 r.. Zgodnie z treścią art. 6 § 1 k.p.c. Sąd powinien przeciwdziałać przewlekaniu postępowania i dążyć do tego, aby rozstrzygnięcie nastąpiło na pierwszym posiedzeniu, jeżeli jest to możliwe bez szkody dla wyjaśnienia sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak na wstępie.